

Ἄγὼν ἀναγεννησῶς μεγάλος καὶ μακρὸς,
 μύθου καὶ λόγου Σπύριον, ἀραβόνησις, προπαίθεια,
 ἢ ἔκλειος ὁ χαλιένταρος, Θανδῆς ὁ Λοκρὸς,
 ὁς του καὶ παρασφίγγεται νὰ βγάλῃ νομοσχέδια.

Ἀκόμη δὲν ἔξημέρωσ'... τρεμουλιασὰ στὴ ράχη
 ἀγέρινος φωτοβολεῖ,
 ἀπὸ ὅτι κίμα ἔναι ὄλοιο,
 καὶ τὰ βουὰ καὶ ὅτι βράχοι.

Ἡ κλάσις ἀνακουστὰ χωρὶς κίμα ἁροντία,
 μὴν ὁ Θανδῆς γογγύει μὲ μάττα σὰν γαῖθα,
 μόνον ἐκείνος ἀγρυπνεῖ περὶ φρονῆς, ἀκόμη
 καὶ ἔχει τὰ νομοσχέδια προσεκαλοὶ καὶ στρωμά.

Στὴν ὄρα τοῦτη τὴν κορυφὴ
 Νεφάδες Πασατικόνι,
 γιὰ τοῦ Λοκροῦ τὴν κορυφὴ
 ἡνὸς σφαιρῆς κλάσιον.

Κὶ ὄλοι τοῦ λέν. Σὺ Κύριε, κ' ὄλοι τοῦ καινὸν λιβάνη,
 Θανδῆς ἔρα βρε παιδιὰ,
 κἀκεῖ μὴ βγάῃ τοιοῦθι,
 καὶ κἀκεῖ μεταστὰ.

Ἄγῶνας εἰς τὸ Στάδιον ἀπὸ τοῦ καινὸν
 καὶ γιὰ τὴν Ἀναγέννησις καθόλου δὲν διατίθω
 Καὶ Συντεχνίας ἔφρασαν, ν' ἀγωνισθῶν' στὸν στίβον.

καὶ μὲ κοῖνον κλάσιον
 προσήλθε κλάσιος πρόγονος, δικαίως ἀνταμείβων
 καὶ τοῦτον τὸν ἀγῶνα.

Φωνῆς, ἀντάρας, γδοῦκοι καὶ κῆδοι,
 τρέχουν ἢ γλώσσας πολλὰν εἰδηλώτως,
 καὶ εἶδα μ' ἐπὶ τὰ μὲν τὸν Πάπαρφτη,
 ποῦναι Προέδρον Προέδρος, πρώτος.

Ἦτε ἐπὶ Στάδιον νὰ γίνη σῆσις,
 καὶ γιὰ τὸ κλάσιον κἀκεῖς μεγάλος.
 Λαφρὴ, φωνῆς, Κέρονος, Τῆρος,
 καὶ ἔγινε τότε βρε κακομοιρῆ,
 ὅστις Συντεχνίας κἀκεῖ καὶ θρήνος
 καὶ τοῦ Κοιτροῦλη τὸ πανηγιῶν.

Κὶ ἀγγεῖλαι ἔνως ἀγγελος μὲ ματὶ φλογόλο
 πῶς τῶρα καὶ Συντεχνιῶν ἀναγροῦσις ἀπειλοῦνται,
 καὶ κοῖμα ποῦ δὲν ἔβουε καὶ αἰσῆς κἀκεῖς Στάδιον
 ν' ἀρχίσουν, βρε Περσὶ, νὰ βομβροδοβολοῦνται.

**Ἄ γυμναστικός ἀγῶνας
 τὰς λέγει στους ξυλιόνους.**

Μὴ κομπουσιμαλικήδες ἀνοθε μερῆσι...
 κἀκεῖν τὸν ἀγῶνα τὸν τῶσον οὐς ἀγῶνα
 δὲν κἀκεῖν ν' ἀναβῶσις τοῦς Ὀλυμπιακοῦς,
 καὶ ἀγῶνας νὰ γίνη κἀκεῖ καὶ ὁδοῦσις Μαρμαρίων.

Ὁ κύριος Θανάσιος ὁ Λοκρός παραποῦδ' ἡμᾶς σκάνει,
 μὲ τῆς οὐκονομίας του κ' αὐτὸς τὸ παρακάνει.

Κι' ἂν μέτρα περιουλογῆς
 λαμβάνωνται δρακόντεια,
 μὴ πρέπει τέκνα τέτοιας γῆς,
 νὰ ῥέψωμεν ἀκόντια.

Ἐμπρός... ὅτ' ἤχρηνα τὰ πτωχὰ
 νὰ ῥεῖσμε τὸν δίσκο,
 κ' ἄχ' ἡ κοιλία μας μοναχὰ
 νὰ παῖξη Καραῖοκο.

Ἄστε καιρὸ, ποῦ θιάλεξαν γὰρ τὴν ἀναβολή,
 τώρα ποῦ κόβεται γὰρ μᾶς Δύσις κ' Ἀνατολή,
 ποῦ πρέπει σήμερα καθεὶς νὰ ῥεῖη τὸν λιθόρι,
 νὰ γίνῃ γίγας Τόφραλος γιὰ νὰ σηκώσῃ βάρη,
 καὶ νὰ σηκώσῃ περὶ τὸν εἰς ἔθνος, πλάτος, μήκος,
 καὶ τῆς φυλῆς τὴν δύναμιν νὰ δεῖξη καὶ τὸ νεῖκος.

Τὶ καιρὸς γι' ἀναβολή,
 ἐνθ' ὄρασις μᾶς καλεῖ
 μὲ καίνας χαμοσούσους.

Ἐνθ' ἔθλιδον ταλαράδες
 γιὰ ν' ἀρήσουνε καρδέες
 καὶ νὰ κέρουνε κοῖνους.

Ἄστε καιρὸ, ποῦ θιάλεξαν νὰ μᾶς τοὺς ἀναβῆλλον,
 τώρα ποῦ φίλοι μας θερμοὶ
 θὰ βροῦν γιὰ τούτους ἀφορμῆ,
 καὶ τὸν ἀναβαλλόμενον καὶ πάλι θὰ μᾶς ψάδουν.

Τώρα ποῦ δαίσαμε κ' ἡμεῖς πᾶς ἔχομ' ἔρωστιά,
 τώρα ποῦ κρέκουν καὶ ο' ἡμᾶς ἄγνοαν ἀριστία,
 τώρα ποῦ συνταράσσονται τ' ἀνήχημα στοιχεῖα μας,
 κ' ἀκούμε πᾶς οἱ Βουζγαροὶ ζητοῦν τὴν συμμαχία μας.

Πρέκτα νὰ γινούν' Ἀγῶνες
 γιὰ νὰ ὄσῃτε κηδεμόνες,
 κ' ἔσπερμένοι συγγενεῖς μας καὶ προστάται μᾶς μεγάλοι
 πᾶς δὲν εἶναι δὲ καὶ τόσο τοῦ Ρωμαίου τὸ χαλί.

Κι' ἂν τὸ γένος τώρα σκάνη
 πᾶς θὰ γίνουεν στρατοί,
 μὴ δὲν εἶναι περιττὴ
 τῶν Ἀγόνων ἡ δακνὴ.

Ἦτε πάλιν κρῶς Ἀγῶνες δαλλόποδες ὄρασις,
 καὶ μὴν κλαίετε σὺν Ἑβραίοι
 γιὰ καρδέες καὶ γιὰ χροῖ.

Ἦτε κάθε καλληκάρη
 κρῶς τὴν ἀσθίον μῆν...
 εἶδε, γένοιτο, μακάρη,
 κ' ἔσπ' ὀφραῖς ἀμῆν.

**Συνομιλοῦσι μυστικῶς
 καὶ μάλιστα ἀπεκρίθησαν.**

Π. — Ποιοὶ νάναι τούτοι, ποῦδεχονται κατακοινοῦσιν ἡμῶς;
 Φ. — Σὺν συνομιλοῦσι φαίνονται...

Π. — Καὶ ποῦ μᾶς κερσμένει;
 Φ. — Θαρρὸ πᾶς εἶναι βουλευταί... μὴ πᾶς οὐκ εἶδ'...

Π. — Ἄλλο τὸ μοῖος φαίνεται πᾶς εἶναι τοῦ Μπουφῆ;
 Φ. — Ἐκείνος δὲν συνομιλεῖ... τοῦ τῶρα φαν ὄρασις...

Ἐκείνος τὸ δὲ φέρει με τὸν ὄρασις ὅτι...

Π. — Συνομιλοῦσι μυστικῶς θαρρὸ πᾶς ἔφραίνεται.
 Φ. — Γιὰ δὲς κ' αὐτὸν... τῆς Λειβαριάς ὁ Λάπας δὲν σοῦ φαί...

Π. — Κι' ἔκεινος πᾶς σοῦ φαίνεται, ποῦ στέκει οὐκεπτικός,
 Φ. — Σὺν Ἀντιπρόεδρος Βουλῆς Μαυρομυγαλικός,
 Π. — Κι' αὐτὸς ἐκεῖ, ποῦ μᾶς κεντῆ μὲ γέλοιο καὶ μὲ χάρη;
 Φ. — Μοῦ φαίνεται σὺν πρόσωπο καὶ μπῶι Καφραντάρη.

Π. — Κι' ἄλλο φθόνου ἀπ' ἐκεῖ
 συνομιλοῦσι Ραλλικοί,
 μὴ καὶ Θεοτοκικοὶ
 καὶ Μαυρομυγαλικοὶ,
 κ' ἄρα μὴ πᾶλλον μ' ἔταν τόνο,
 ποῦ μὲ κάνει νὰ παγῶνω.

Συνομι. — Ἐμπρός, παιδιὰ τῆς μεταστικας, καθεὶς ἐπαναστάτη
 κατὰ τῆς εὐρυτέτης.

Ἐθρεία περιφρέσια, κακὸ, τρομάρα, φρεῖα...
 εὐθρεία περιφρέσια, θανάτου καταδίκη.
 Ἐθρεία περιφρέσια, ποῦ μῆσα' ὅτι Βουλῆ
 θὰ φέρηη κάθε ταλαρὰ καὶ κάθε παραλή.

Τὶ τοὺς κάπνιος νὰ θέλουν ἐλογοῖς μὲ τὸν Νομὸ
 καὶ μ' αὐταῖς νὰ μᾶς καθίσουν τὸ μαχαίρι' σὺν Λαυμῶ;
 Ὅλοι κατὰ τῆς εὐθρείας λύστε τὸν γλωσσόδετη...
 φραντασθῆτε τότε πόσοι θὰ γυρεύουνε ρουσοφῆτι.
 Μᾶς' ὅτι φτώχεια τὴν μεγάλη καὶ τὴν ἀναπαράδη
 ποῦ παραδὲς νὰ κερνούμε τούτους ἐλογοῖς, παιδιὰ;

Τίνος θὰ βαστοῦν τὰ κόστα καὶ κορὸς θάχῃ νὰ ἔοδεῃ
 γιὰ καλῶν ἀντιπροσώπων,
 καὶ γιὰ νὰ περιουδεῃ
 μέσα' στοῦ Νομοῦ τοὺς τόπους.

Τότε ποῦ περιοδεῖς μὲ λαλούμενα κ' οὐμπάρα;
 ποῦ λεφτὰ γιὰ θερακλήδων ἀναρῶματα τοιγάρα;
 Μᾶς' στοὺς τούτους ψηφοφόρους, μέσα σὲ χιλιάδες γλάρους,
 πᾶς θὰ κἀνωμε βαπτῆση, πᾶς θὰ κἀνωμε κουμαρούς;

Ποιὸς σὺν τώρα θὰ μ' πορῆ διαδῆλοι νὰ κἀνη;
 μῆτε Κάρωνε κανεὶς δὲν θ' ἀνέστη' ὅτι δακνὴ,
 καὶ θὰ λείνη κάθε ὄρασις καὶ ζωὴ τῶν ἐκλογῶν,
 καὶ θὰ γίνε' ἕνας κρῶς καὶ νεροβραστός ἀγῶν.

Ποῦ καιρὸς γιὰ τούτους ψήφους νὰ ῥωτᾶς καὶ νὰ μαθαίνῃς;
 κορὸς σὲ τούτους ψηφοφόρους θὰ μ' πορῆ νὰ κἀνη χάρη,
 ποῦ κ' ἂν γίνῃς Ἐκατόχρημο βέβαια δὲν θὰ προφθαίνεις
 νὰ μαλῆρης καὶ νὰ σφίγγῃς κῶς' ἀμέτρητα ξερόδια;

Ὅλ' αὐτὰ λοιπὸν σφαιρῆτε, κ' ἀνηφῶστε φωνή
 γιὰ τὴν κρῶν τὴν στενή.
 Ἄλλος κανεὶς μὴ στέχη,
 βγαῖτε τραπὴ λαλιὰ...
 σπῆνῆμά μᾶς ἡ παλὰ,
 κερανούς, δροτροπέλια.

Ἦ φωνὴ μᾶς εἶναι τῶση, ποῦ καὶ Πέλιον κἀγους ἔτμει...
 μᾶς... ἢ θάνατος ἢ νιχῆ.
 Καὶ κερανούς σπῆνῆται
 μ' ἄλλους λόγους σφαιρῆται.

Κατάστημα τῶν Μενδρινῶν ἐκ τῶν τελευταίων
 μὲ θαυμασίαν συλλογὴν πλουσιῶν θρασιμάτων.
 Εἰς τὸ Στάδιον τὴν ὁδὸν ἐπιμῆται πολὺ
 κ' εἰκοσι φέρων ἀσθιμὸν τοὺς πάντας προσκαλεῖ.

Στὸ Φαρμακεῖον τοῦ γνωστοῦ Μαρινοπούλου τώρα
 αὐτόματα ἐρωστικὰ δὲ βρῆτε μνηστῆματα,
 ποῦ γλυκύνουν πρόσωπα πολλῶν γενεῶν φῶρα
 ἀπὸ σιγῆς τραυματισμοῦς καὶ ἐυραφῶν κοψήματα.